

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 21

Syvende Møde.

Mandagen den 11te Februar.

(Fortsat.)

Borgen (forts.): Naar en af Thingets Medlemmer f. Ex. vilde bringe et Lovforslag ind i Thinget, henhørende til en Gjenstand, som var ham bekendt, og hvorom han maatte tiltroe sig en begrundet Mening, hvorledes skulde han da kunne tillade, at hans Forslags Skjebne blev afgjort af en Comitee, som muligt med Hensyn til denne Gjenstand manglede den tilbørlige Sagkundskab, og som muligt ved at forstærke sig med endnu et Medlem, var istand til at vælge en Modstander af den Sag, han vilde fremme, og hvorledes skal han kunne tillade, at en Anden end han selv foredrog for Thinget de Grunde, hvorpaa han støttede sit Forslag, og de Forhold, der havde bevæget ham til at forelægge det for Thinget? En saadan Bestemmelse vil efter min Mening være saa affrækkende, at, naar Landstinget vedtager den, neppe noget Medlem vilde kunne henvende sig til det med Lovforslag, men i alt Fald maatte søge at fremme dem i det Thing, hvor der ikke er givet nogen Bestemmelse, som ligner en Censurindretning.

Formanden: Jeg beder undskyde, at jeg forglemte ved Begyndelsen af dette Affnit at forespørge, om Nogen understøtter de tvende Ændringsforslag, der ere stillede, nemlig Forslagene under Nr. 17 (Sak) og under Nr. 21.

Orsted: Om Nr. 21 agter jeg at give en nærmere Erklæring.

Formanden: En saadan Erklæring kunde vel, naar den kun angaaer Formen af Sagen, foreløbig meddeles førend der gaaes videre i Discussionen om dette Affnit, og uden at den ærede Landstingsmand derved mister sin Ret til siden at tage Ordet angaaende Realiteten.

Orsted: Jeg kan ogsaa gjerne ende mit

hele Foredrag paa eengang; jeg agter nemlig ikke at fremme Forslaget under Nr. 21, men blot at erklære mig derom. — Hvad § 11 angaaer, saa har jeg vel gjort en Bemærkning ved den foreløbige Behandling, men jeg har ikke fundet det nødvendigt at stille noget Ændringsforslag derom. Den var foranlediget ved det Udtryk, at det hedder, at et Lovforslag, som indgives af Thingets Medlemmer, maa være affattet i Lovsform; jeg frygtede nemlig for, at man vilde forstaae dette saaledes, at ethvert Forslag, der angik en Forandring i Love eller en ny Lov, skulde være indgivet i Lovsform, og at man altsaa ikke kunde andrage paa, at der om en eller anden Gjenstand maatte blive udgivet en ny Lov i en vis Retning, men man skulde altid selv vide, hvorledes denne nye Lov maatte være. Jeg har imidlertid Anledning til at antage, at dette ikke er Meningen. Det er i Særdeleshed af Ordføreren i Folkethinget, hvor en lignende Bestemmelse findes; udtalt, at den, som ikke seer sig istand til at gjøre et Lovforslag, kan gjøre et Andragende om, at der maa udkomme en Lov om en vis Gjenstand, og under den Forudsætning mener jeg ikke, at det første Medlem af § 11 kan have nogen skadelig Følge, uagtet jeg heller ikke indsaae, at det i dette Tilfælde var fornødent; thi, naar det er et Forslag, som gaaer ud paa en vis Lov, man vil have givet, saa maatte det naturligvis ogsaa have Lovsform. Jeg skal ved denne Leilighed iøvrigt bemærke, at der i mit Foredrag, som findes i Landstingstidenden Nr. 18, anden Spalte, er indløben nogen Irring, saa at det ikke ganske svarer til det, jeg har sagt. Hvad det Ændringsforslag angaaer, jeg har gjort ved § 13, da er det foranlediget derved, at jeg fandt det upraktisk, at man blot maatte tale om en Lov i sin Almindelighed, da det, der er en Lovs almindelige Væsen, fremtræder i dens enkelte Bestemmelser, og jeg havde der